

## U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců JUDr. Davida Krysky a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobkyně: **G. F. C. s.r.o., IČO X**  
sídlem X

proti

žalovanému: **Celní úřad pro Středočeský kraj**  
sídlem Washingtonova 11, 110 11 Praha 1

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného

takto:

**I. Žaloba se odmítá.**

**II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

**Odůvodnění:**

1. Krajskému soudu v Praze (dále též „zdejší soud“) bylo dne 1. 7. 2020 doručeno podání žalobkyně, z něž nebylo zřejmé, o jaký žalobní typ se jedná, neboť z podání konkrétně nevyplývalo, čeho se žalobkyně na soudu domáhá.
2. Usnesením zdejšího soudu ze dne 7. 7. 2020, č. j. 54 Na 11/2020-15, byla žalobkyně vyzvána k tomu, aby odstranila vady svého podání tak, aby bylo patrné, o jaký typ návrhu se jedná, a byla odkazem na příslušná ustanovení zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) poučena o nezbytných náležitostech návrhových typů, které v daném případě připadají v úvahu.
3. Podáním ze dne 12. 7. 2020 žalobkyně uvedla, že se primárně domáhá přezkumu podle jejího přesvědčení nezákonných, resp. protiústavních rozhodnutí soudů v její věci, konkrétně rozsudku zdejšího soudu ze dne 26. 2. 2018, č. j. 45 Af 11/2016-40, rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 29. 8. 2018, č. j. 2 Afs 91/2018-26, a usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 12. 2018, sp. zn. I. ÚS 3567/18, a to na základě přímé aplikace čl. 36 odst. 2 věty druhé Listiny základních práv a svobod vyhlášené usnesením předsednictva České národní rady pod č. 2/1993 Sb. (dále jen „Listina“), s cílem dosáhnout náhrady škody, která je jí způsobována od roku 2015. Tehdy byla rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 10. 2015 uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném do 30. 6. 2015 (dále jen „zákon o spotřebních daních“), jež se dopustila tím, že minimálně dne 9. 4. 2015 na daňovém území České republiky ve své provozovně umožnila skladovat jednotlivá balení cigaret označená tabákovými nálepkami, které odpovídaly jiné než tehdy aktuální sazbě daně, a proto se ve smyslu § 118c odst. 3 zákona o spotřebních daních považovaly za

neoznačený tabákový výrobek. Za toto protiprávní jednání byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 50 000 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

4. Pro případ, že by nebylo možné znovu přezkoumat rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 2. 2018, č. j. 45 Af 11/2016-40, žalobkyně uvedla, že podává žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného, kterou spatřuje v tom, že žalovaný doposud nezahájil správní řízení ve věci spáchání správního deliktu žalobkyní a zdejším soudem z titulu skladování neznačených cigaret. Připomněla, že společně se žalobou předala zdejšímu soudu jako důkaz v žalobě blíže specifikované cigarety s kolkem „V“ v jejím vlastnictví, které již ode dne 1. 7. 2020 nelze legálně skladovat. Uvedla též, že dne 3. 7. 2020 zaslala svou žalobu ze dne 1. 7. 2020 zmiňující, že skladuje uvedené cigarety a že je předala zdejšímu soudu, žalovanému. Dne 10. 7. 2020 navíc podala trestní oznámení na žalovaného, v níž fotograficky zdokumentovala skladování cigaret s kolkem „V“ v její trafice za přítomnosti jejího jednatele a majitele. Touto nečinností žalobou tak žádá, aby soud přikázal žalovanému, aby zahájil řízení pro správní delikt skladování neznačených cigaret s žalobkyní i zdejším soudem do tří dnů od právní moci rozsudku soudu a aby do 7 dnů od právní moci rozsudku vydal rozhodnutí v dané věci a následně definitivně rozhodl do 7 dnů po obdržení odvolání. Žalobkyně doplnila, že toto budoucí rozhodnutí pak napadá svou žalobou ze dne 1. 7. 2020.
5. Soud se musel nejprve zabývat procesními předpoklady projednání podané žaloby. Dospěl přitom k závěru, že v žádné z možných variant, jež žalobkyně eventuální formou předkládá, žaloba meritorně projednatelná není.
6. V první řadě je třeba konstatovat, že původní rozhodnutí žalovaného z roku 2015 nelze žalobou napadat, jednak z důvodu zjevné opožděnosti takové „nové“ žaloby a jednak, a to především, z důvodu překážky věci rozhodnuté. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. totiž soud usnesením návrh odmítne, jestliže (mimo jiné) o téže věci již rozhodl. V dané věci žalobkyně sama přiznává, že rozhodnutí žalovaného z roku 2015 již bylo zdejším soudem přezkoumáno a její žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná. Žalobkyně posléze neuspěla s kasační stížností, ústavní stížností a dokonce ani se stížností k Evropskému soudu pro lidská práva. Věc již tedy byla pravomocně rozřešena, žalobkyně vyčerpala všechny dostupné opravné prostředky a daná rozhodnutí soudů jsou v tuto chvíli konečná a závazná jak pro žalobkyni, tak pro všechny orgány veřejné moci, zdejší soud nevyjímaje (srov. § 54 odst. 6 s. ř. s.). Třebaže nikdo není neomylný, právní řád nutně musí stanovit určitý postup, jak se dobrat konečného rozřešení věci, jež již nelze dále účinně zpochybňovat, jinak by totiž hrozil společenský rozvrat. Ústava takové konečné rozhodování svěřila do rukou soudů (čl. 90 Ústavy), z hlediska ústavního práva pak Ústavnímu soudu [čl. 83 ve spojení s čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy]. Pochybovat o zákonnosti či ústavnosti zmíněných rozhodnutí soudů, resp. Ústavního soudu tak z hlediska platného práva, a to i ústavního, již nelze. Správní delikt žalobkyně z roku 2015 a sankce za něj jsou v tuto situaci již zcela nezvratné a žalobkyni nezbývá, než tento výsledek akceptovat a smířit se s ním, třebaže vůči němu může mít své vnitřní výhrady. K odkazu na přímou aplikaci čl. 36 odst. 2 věty druhé Listiny soud podotýká, že toto ustanovení je nutné číst v logické konotaci s větou první téhož odstavce. I tato druhá věta se týká přezkumu rozhodnutí správních orgánů podle věty první a bylo jí plně vyhověno právě rozhodnutími soudů, proti nimž žalobkyně primárně brojí.
7. Nad rámec potřebné argumentace soud považuje za vhodné podotknout, že žalobkyně zcela pomíjí, že orgány veřejné moci, tedy i správní soudy, jsou vázány ustanoveními čl. 2

odst. 2 Listiny, resp. čl. 2 odst. 3 Ústavy, podle nichž smějí činit jen to, co jim zákon dovoluje. Zákodárce přitom rozhodování o správních deliktech svěřil správním orgánům (*in concreto* žalovanému) a správní soudy jsou oprávněny taková rozhodnutí přezkoumat výhradně jen v rámci konkrétních žalobních typů definovaných v s. ř. s. a jen za podmínek tam stanovených. Mezi takovými podmínkami byla a je v ustanoveních § 71 odst. 2 a § 75 odst. 2 s. ř. s. například stanovena i podmínka vázanosti soudu včas uplatněnými žalobními body, jež obdobně a ještě přísněji platila i pro NSS v řízení o kasační stížnosti. Důsledkem takové podmínky tak může být například i to, že soud nesmí zrušit rozhodnutí pro nezákonnost, proti níž žalobce nebrojil. Aniž by soud hodlal jakkoliv naznačovat, že snad žalobkyně ve své opožděné argumentaci přichází s novými, tentokrát snad relevantními argumenty, musí zdůraznit ve shodě s předchozím rozsudkem NSS, že to byla především kvalita žaloby a v ní obsažené argumentace, která předurčovala výsledek řízení o původní správní žalobě. Soud se rozhodně nemohl a nesměl zabývat otázkami, na které žalobkyně nepoukázala a které ničím nedoložila, rozsah soudního přezkumu nelze ztotožňovat z rozsahem, v němž prvostupňové rozhodnutí přezkoumával odvolací správní orgán. Totéž přitom platí o případném návrhu na přiznání odkladného účinku. Žalobkyně zcela zapomíná na to, že řadu ze svých argumentů obsažených v nynější žalobě ze dne 1. 7. 2020 v původní žalobě neuplatnila, ostatně ani návrh na přiznání odkladného účinku v původní žalobě prakticky nebyl obsažen, resp. soud jej z jejího obsahu dovodil pouze výkladem a nemohl mu vyhovět, neboť nebyl prakticky vůbec odůvodněn ani doložen. Nemůže tedy nyní vyčítat soudu, že se určitými otázkami nezabýval, když mu to ani neumožnila.

8. Vzhledem k tomu, že ústavní pořádek ani procesní předpisy (zcela logicky) neumožňují nikdy nekončící kolotoč soudních řízení o otázkách již pravomocně rozhodnutých, a proto by primární požadavek žalobkyně musel vést k odmítnutí její žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., zabýval se soud eventuálním petitem, v němž žalobkyně nečinnostní žalobou podle § 79 a násl. s. ř. s. brojila proti nezahájení řízení o přestupku žalovaným. Soud podotýká, že v takovém novém přestupkovém řízení by se žalovaný stejně nemohl zabývat skutečnostmi nastalými v roce 2015, nanejvýše by se mohl zabývat obdobnými právními otázkami ve vztahu ke skutkovým okolnostem nastalým v roce 2020, u nichž by teoreticky mohl dojít k odlišným závěrům než v roce 2015. Ani taková teoretická situace by však nemohla žádným způsobem vést ke zrušení či změně rozhodnutí z roku 2015 (resp. navazujících, dnes již konečných a nezměnitelných rozhodnutí soudů). Co je však podstatnější, ani takto formulovaná žaloba není přípustná.
9. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se totiž touto žalobou může ten, kdo bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.
10. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.
11. Žalobkyně se však primárně nedomáhá vydání rozhodnutí v již zahájeném správním řízení, nýbrž samotného zahájení řízení zahajovaného výhradně z moci úřední a

teprve v návaznosti na tento krok žalovaného požaduje, aby byla vydána rozhodnutí ve věci samé. K tomu však žaloba na ochranu proti nečinnosti sloužit nemůže. Donutit správní orgán k zahájení řízení z moci úřední nelze, neboť nikdo nemá veřejné subjektivní právo, jemuž by odpovídala povinnost správního orgánu řízení z moci úřední zahájit. V rozsudku ze dne 8. 7. 2009, č. j. 3 Ans 1/2009-58, NSS jednoznačně uzavřel, že žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se nelze úspěšně domáhat vydání rozhodnutí v případech, kdy je možno správní řízení zahájit jen z moci úřední a správní orgán sám o své vůli k takovému kroku nepřistoupil. Pokud jde o tehdejší závěr NSS, že v takovém případě měla být nečinnostní žaloba zamítnuta, a nikoliv odmítnuta, tento závěr byl odůvodněn odlišnými okolnostmi (tehdy se jednalo o judikatorně neřešenou otázku, dnes jde však již o ustálené řešení akceptované i Ústavním soudem např. v usneseních ze dne 8. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 586/02, a ze dne 30. 3. 2020, sp. zn. II. ÚS 1611/19) a navíc byl nepřímě překonán rozsudkem rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, publikovaným pod č. 3687/2018 Sb. NSS, který v odst. 62 a 63 ve vztahu k zásahové žalobě dovodil, že za nesplnění podmínek řízení ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je třeba považovat i situaci, kdy žalobce označí jako nezákonný zásah skutečnost, která z povahy věci nezákonným zásahem být nemůže. Není rozumného důvodu, aby stejné měřítko výkladu ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebylo užito i na nečinnostní žalobu, je-li za nečinnost žalobcem označeno chování žalovaného, jež z povahy věci bez jakýchkoliv pochyb nečinností ve smyslu s. ř. s. být nemůže. Doplnit lze též skutečnost, že zahájení řízení z moci úřední se nelze domáhat ani cestou zásahové žaloby, jak již mnohokrát potvrdil NSS, v poslední době např. v rozsudcích ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 As 117/2017-46, č. 3631/2017 Sb. NSS, nebo ze dne 7. 3. 2019, č. j. 5 As 311/2018-42.

12. Z uvedených důvodů je tedy namístě odmítnout nečinnostní žalobu pro nesplnění podmínek řízení postupem podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. K tomuto závěru je přitom nutno dojít nejen z důvodu, že žalobkyní tvrzená nečinnost spočívající v nezahájení přestupkového řízení z povahy věci nemůže být nečinností správního orgánu definovanou v s. ř. s., ale též pro skutečnost, že žalobkyně zjevně nemohla před podáním žaloby vyčerpat ani ustanovením § 79 odst. 1 s. ř. s. vyžadovaný prostředek na ochranu proti nečinnosti před správním orgánem, neboť již jen z časových důvodů se před podáním žaloby nemohla obrátit na nadřízený správní orgán žalovaného, aby uplatnil opatření proti nečinnosti podle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
13. Konečně ve vztahu k požadavku na zahájení přestupkového řízení vůči zdejšímu soudu musí být nečinnostní žaloba odmítnuta též jako podaná zjevně neoprávněnou osobou ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť délka eventuálně zahájeného přestupkového řízení vůči osobě odlišné od žalobkyně není způsobilá jakkoliv myslitelně zasáhnout do její právní sféry. Žaloba proti dosud nevydanému rozhodnutí o případném budoucím odvolání žalobkyně je pak zjevně předčasná ve smyslu § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., resp. zde chybí samotné napadené rozhodnutí jako podmínka řízení o žalobě proti rozhodnutí ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. S ohledem na uvedené závěry proto soud žalobu odmítl. To samozřejmě žalobkyni nebrání, aby v případě, že řízení ve věci její přestupkové odpovědnosti bude zahájeno a ona vyčerpá prostředky na ochranu proti nečinnosti žalovaného, žalobu na ochranu proti nečinnosti v případě nedůvodných prodlev žalovaného v již zahájeném řízení podala.

14. K problematice k důkazu předložených balení cigaret opatřených „starými“ kolky soud podotýká, že v návaznosti na pravomocné skončení tohoto řízení a po skončení případného řízení o kasační stížnosti (tedy poté, co jejich uložení u soudu vyžadují procesní předpisy upravující řízení před soudem, jakožto zvláštní právní úprava vůči zákonu o spotřebních daních) je připraven je vydat žalovanému. Žalobkyni je vrátí, jen pokud žalovaný sdělí, že je jako důkaz pro účely případného přestupkového řízení vůči žalobkyni podle § 135p odst. 2 písm. b) ve spojení s § 118c odst. 3 zákona o spotřebních daních ve znění pozdějších předpisů nebude potřebovat a že ani z jiného důvodu nepřistoupí k jejich zajištění. Žalovanému soud potenciální spáchání správního deliktu žalobkyní neoznamoval, neboť žalobce sám uvedl, že jej s uvedenými skutečnostmi plně obeznámil. Ostatně žaloba je žalovanému zasílána společně s tímto usnesením.
15. Výrok o náhradě nákladů řízení je založen na ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle níž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

### Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Praha 23. července 2020

**Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.**  
předseda senátu